

Arrest

nr. 179 164 van 9 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. ROELS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu. U behoort tevens tot de Reer Hamar clan.

In Mogadishu baatte u een cinema uit waar u onder meer sportwedstrijden, Amerikaanse films en pornografische films afspeelde. Op een dag kwamen sheikhs van uw wijk naar u toe met de klacht dat u verboden films draaide en dat uw cinema voor te veel geluidsoverlast zorgde. U ontkende echter dat u verboden films afspeelde. De sheikhs dienden een klacht in bij de overheid. Op 6 april 2014 kwamen agenten bij u langs en werd u meegenomen naar het politiebureau van Wadajir in Mogadishu. Eenmaal op het politiebureau werd u gezegd dat u een som geld moest betalen om uzelf vrij te kopen. U

weigerde dit en bleef zo een maand in de gevangenis, tot uw vader u vrijkocht. U moest uw cinema sluiten. U deed dit en zocht nieuw werk. Toen u na twintig dagen echter niks nieuws vond, heropende u uw cinema, maar probeerde u dit zo geheim mogelijk te houden. De autoriteiten kwamen hier echter weer echter en u werd opnieuw opgepakt op 10 juni 2014, ditmaal voor een periode van vijftien dagen. Bij uw vrijlating maakte u een afspraak met de politie dat u een maand de tijd kreeg om uw cinema te sluiten.

Drie weken na uw vrijlating werd u telefonisch bedreigd door Al-Shabaab. Twee dagen later, op 21 juli 2014, pleegde Al-Shabaab een aanslag op uw cinema. Twee mensen kwamen om, u geraakte zelf ook gewond. U werd in de plaatselijke apotheek verzorgd en naar huis gebracht.

Op 22 juli 2014 zat u thuis met uw vader. Er werd op de deur geklopt. Toen uw vader de deur open deed, werd hij neergeschoten. Bij het horen van de schoten sprong u over de muur, waarbij u zich verwondde aan prikkeldraad, en vluchtte u. Later hebt u vernomen dat uw vader overleden is bij deze schietpartij.

U verliet Somalië op 28 juli 2014 en kwam in België aan op 31 augustus 2015. Op 1 september 2015 vroeg u asiel aan.

U hebt volgende documenten ingediend om uw asielaanvraag te ondersteunen: een Belgisch medisch attest over uw littekens, afgegeven op 17 mei 2016.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat uw vluchtverhaal een resem onwaarschijnlijkheden bevat. Tijdens het gehoor verklaart u dat u na uw eerste arrestatie uw cinema moest sluiten. Dit deed u dan ook, maar na twintig dagen hebt u de cinema heropend omdat u geen ander werk vond. U zegt dat u bepaalde maatregelen trof om uw cinema geheim te houden (CGVS, p.14). Wanneer u wordt gevraagd hoe u dit dan geheim hield, zegt u dat u het geluid drastisch verminderde en dat de boxen die buiten stonden naar binnen werden gericht en niet meer naar buiten (CGVS, p.18). Voor het overige nam u geen maatregelen om de heropening van uw cinema geheim te houden. Logischerwijs mag er verwacht worden dat u meer maatregelen zou nemen om uw cinema geheim te houden, te meer omdat het u verboden was door de overheid en omdat u verklaart dat de mensen die in eerste instantie een klacht tegen u hadden ingediend van uw wijk en uw moskee afkomstig waren en dus dicht bij u woonden (CGVS, p.14). Dat u, ondanks deze elementen, niet meer geheimhoudingsmaatregelen nam, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan. Dat u daarenboven verrast was toen de overheid er achter kwam dat uw cinema opnieuw functioneel was (CGVS, p. 18), ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen nog meer.

Voorts verklaart u dat de sheikhs van uw wijk u ervan beschuldigden slechte films te spelen. Wanneer u wordt gevraagd wat wordt bedoeld met slechte films, antwoordt u "gewoon de 18+ films" (CGVS, p.26). Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet simpelweg deze films uit uw aanbod schrapt, antwoordt u dat de meeste mensen 's avonds naar deze films kwamen kijken. Op deze voorstellingen zou u het meest hebben verdiend (CGVS, p.26). Nochtans had u daarvoor verklaard dat de Indische liefdesverhalen het populairst waren. U zei toen niets over de laatavondfilms (CGVS, p.8). Wanneer u hier mee wordt geconfronteerd, zegt u dat u dit zo niet bedoeld had. U voegt toe dat de kinderen en vrouwen inderdaad liever naar Indische films keken, maar dat de mannen vooral naar pornografische films en sportwedstrijden keken. U verandert uw verklaringen opnieuw, en zegt nu opeens dat u eigenlijk het meeste verdiende met sportwedstrijden (CGVS, p.27). Deze tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen, die u niet kan uitklaren, doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Wanneer u nog wordt gevraagd waarom u zich niet kon focussen op sportwedstrijden 's avonds, antwoordt u dat u op dagen dat er geen sport was ook omzet moest draaien (CGVS, p.27). Door uw verklaringen dat u goed verdiende aan zowel Indische liefdesfilms als aan sportwedstrijden, kan worden

besloten dat u zonder de pornografische films ook een bepaald inkomen had. U kunt echter niet verklaren waarom u deze films niet uit uw aanbod schrapte om zo uw cinema en job te kunnen behouden. Ook dat vermindert de aannemelijkheid van uw relaas.

Na uw eerste gevangenschap van een maand hebt u uw cinema twintig dagen gesloten terwijl u op zoek was naar werk. U hebt dus ongeveer twee maanden geen inkomen gehad. U zegt dat uw vader u en uw gezin onderhield (CGVS, p.18). U verklaart echter tevens dat uw vader werkloos was en dat u niet wist hoe hij aan dat geld kwam (CGVS, p.18). Wanneer u wordt gevraagd of u nooit gevraagd hebt hoe hij jullie kon onderhouden, antwoordt u dat het bij jullie niet gebruikelijk is vragen te stellen als je geholpen wordt en dat u zich schaamde (CGVS, p.18). Naast het feit dat het zeer vreemd is dat uw vader als werkloze in staat was u, uw vrouw en uw vier kinderen te onderhouden, is het ook zeer opmerkelijk dat u hier nooit met uw vader over zou gepraat hebben. Ook dit element vermindert de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw problemen met uw cinema.

Na uw tweede arrestatie kreeg u van de overheid een maand om uw cinema te sluiten. Na drie weken, dus bijna op het einde van de maand, werd uw cinema aangevallen door Al-Shabaab (CGVS, p.14-15). Wanneer u wordt gevraagd wat u op het moment voor de aanval, met nog een week te gaan voor de maand voorbij was, van plan was te doen van werk, blijkt dat u nog geen concreet plan had voor uw toekomst. U verklaart dat u eerst uw spullen zou moeten verkopen om dan iets nieuws te beginnen. U zei dat u waarschijnlijk op de Bakara markt drankjes zou gaan verkopen (CGVS, p.22). Gewezen op de onaannemelijkheid van uw bewering nog geen concrete stappen te hebben ondernomen in de drie voorgaande weken, zegt u dat u niks concreets kon voorbereiden omdat uw vader werd vermoord (CGVS, p.22). Volgens uw verklaringen is uw vader echter pas daarna vermoord (CGVS, p. 14). Dat u de dood van uw vader plots in een andere context plaatst, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweringen in ernstige mate.

Wanneer u nog wordt aangespoord om te vertellen over uw plannen nadat u de cinema zou moeten sluiten, zegt u dat u buiten een vriend die zijn mixmachines wou verkopen niks concreets gepland had (CGVS, p.23). Logischerwijs mag verwacht worden dat u dergelijke voorbereidingen wel degelijk zou treffen, gezien u wist dat u de cinema na een maand onherroepelijk moest sluiten, en te meer omdat u tijdens het gehoor meermaals verwezen hebt naar het feit dat u uw vier kinderen moest onderhouden. Dat u niet zulke voorbereidingen trof, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.

U bent twee dagen voor de aanslag ook een eerste maal telefonisch bedreigd door Al-Shabaab. U verklaart hierover dat u zich daar grote zorgen om maakte (CGVS, p.23). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u niet direct bent gestopt met uw cinema, antwoordt u dat dat niet kon omdat u uw vier kinderen moest onderhouden. Het feit dat u verder uw cinema toch open gehouden hebt strookt niet met de handelingen die logischerwijs kunnen verwacht worden van een persoon die zo vreest voor zijn leven dat hij nergens anders meer aan kan denken. Uw bewering dat u uw cinema niet kon sluiten omwille van de zorg voor uw kinderen, strookt niet met uw opmerking dat uw vader al eerder de zorg voor uw familie op zich had genomen (CGVS, p. 18), noch met uw opmerking dat u geen concrete plannen had gemaakt voor uw levensonderhoud na de sluiting van de cinema (CGVS, p. 22-23). Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw op de helling gezet.

Naast deze ongerijmdheden, moet worden gewezen op de ondoorleefdheid van uw verklaringen over uw gevangenschap. Wanneer u wordt gevraagd om te beschrijven hoe een dag verliep tijdens uw tweede gevangenschap, antwoordt u dat het heel zwaar was en dat u de hele dag enkel dacht aan het moment waarop u vrij kwam. Wanneer u wordt aangespoord om hier toch wat specifiekere over te vertellen, antwoordt u dat er gepraat werd en met kaarten gespeeld. U zegt nog dat er een vat stond waarin u kon urineren, dat elke dag geleegd werd, en dat u daar eten kreeg en sliep (CGVS, p.19-20). U beperkt zich echter tot vrij algemene opmerkingen. Uw beschrijving van een dag in gevangenschap bereikt niet die mate van detail die vereist is om het CGVS te kunnen overtuigen van de waarachtigheid van uw beweringen. Er mag immers verwacht worden dat u over de periode dat u opgesloten zat meer zou kunnen vertellen, aangezien u die tweede keer een vijftiental dagen in de cel zat (CGVS, p. 14).

Ten derde hebt u tijdens uw vrij relaas niets gezegd over de bedreigingen die u voor en na de aanslag hebt ontvangen van Al-Shabaab (CGVS, p.14-15). Nadien brengt u deze telefonische bedreigingen wel ter sprake (CGVS, p. 18, p. 20). Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u dit hebt overgeslagen in uw vrij relaas, antwoordt u dat u het misschien vergeten was maar dacht dat de dossierbehandelaar het u wel zou vragen. Wanneer wordt doorgevraagd over hoe u zo een essentieel deel van uw verhaal kunt vergeten te vermelden antwoordt u : "Min of meer gat het eigenlijk over de ouderen die een klacht

indienen bij de autoriteiten, ik had gewoon verwacht dat u een vraag daarover zou stellen" (CGVS, p.19). Dat antwoord klaart op geen enkele manier uit waarom u, gevraagd om al uw problemen uiteen te zetten, kernelementen van uw asielaanvraag niet vermeldt. Dergelijke nalatigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen. Wanneer u verderop vermeldt dat u na de aanslag opnieuw bent gecontacteerd door Al-Shabaab, wordt u opnieuw gevraagd waarom u dit niet vermeld hebt in uw aanvraag. Nu antwoordt u: "U stelt vragen en ik antwoord." (CGVS, p.20). U bent aan het begin van het gehoor echter duidelijk gewezen op uw medewerkingsplicht en dat u alle elementen van uw vluchtaanvraag zelf moet aanhalen. Ook zeggen dat u enkel antwoordt op de vragen die u gesteld worden, is dus geen afdoende excuus. De vaststelling dat u vergeten bent de bedreigingen door Al-Shabaab zelf te vermelden in uw aanvraag, de indruk ontstaan dat u deze feiten niet zelf hebt meegemaakt en beleefd hebt.

Nog wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vaders dood ondermijnd door volgende elementen. Wanneer gevraagd wordt hoe uw vader gestorven is, antwoordt u eerst dat uw vader omwille van u is omgebracht, zonder echter de u gestelde vraag te beantwoorden. Wanneer hierop wordt doorgevraagd, geeft u een zeer summier antwoord. U zegt alleen dat de kogel die voor u bedoeld was uw vader trof (CGVS, p.13). Dat u op dat moment niet kan uitleggen wat er met uw vader gebeurd is, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan. Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop uw vader vermoord zou zijn. Zo stelt u eerst dat uw vader na de aanval van Al-Shabaab vermoord werd (CGVS, p. 14), om later te beweren dat uw vader al dood was voor Al-Shabaab uw vluchtaanvraag aanviel (CGVS, p. 22). U hebt tijdens het gehoor op het CGVS ook verklaard dat uw vader doodgeschoten werd op 22 juli, terwijl u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard hebt dat uw vader overleden is op 28 juli (CGVS, p.14, DVZ vragenlijst, punt 13). De geloofwaardigheid van uw beweringen over uw vaders dood wordt op deze manier nog verder aangetast. Gezien u uw vaders dood causaal verbindt met uw eigen problemen (CGVS, p. 13), wordt op die manier ook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven nogmaals op de losse schroeven gezet.

Omwille van al de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Tijdens het gehoor maakt u tevens gewag van discriminatie en pesterijen tegenover uw clan (CGVS, p.11). Hoewel deze praktijken uiteraard verwerpelijk zijn zijn deze an sich niet voldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Het door u neergelegde medisch attest doet geen afbreuk aan voorgaande beoordeling. In het medisch attest worden littekens op uw lichaam vermeld die, volgens de huisarts die het attest opstelde, compatibel zijn met uw verklaringen. Hoewel een arts vaststellingen kan doen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt kan hij/zij geen uitsluitsel geven over de precieze context en feitelijke omstandigheden waarin de vastgestelde letsels opgelopen werden. Bijgevolg vormt dit attest geen ondersteuning voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en kan het op zich de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven niet herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest

recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal- Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG

[2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt om een hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing. Hij stelt dat verweerder de beslissing niet op een zorgvuldige manier heeft voorbereid en niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding. Hij benadrukt in de eerste plaats dat verweerder niet betwist dat verzoeker een cinema uitbaatte in Mogadishu, dat wie met overheidspersoneel in contact komt automatisch in een onveilige situatie terechtkomt en dat er een strijd woedt tussen Al-Shabaab en de Somalische overheid.

Verzoeker meent dat de schietpartij van 22 juli 2014 verkeerd werd weergegeven in de bestreden beslissing, nu zijn vader de deur niet heeft geopend maar door de deur werd neergeschoten, waarop verzoeker wegvluchtte.

Verzoeker betwist verder dat de “geheimhoudingsmaatregelen” die hij nam voor zijn cinema niet voldoende waren om geloofwaardig te zijn. Hij wijst erop dat hij maatregelen nam om het geluid te verminderen en geen nieuwe klanten meer aannam, terwijl zijn vast cliënteel ofwel vooraf opbelde ofwel aan de deur kwam vragen om een film te bekijken.

Wat de beweerde ongerijmdheden betreft in zijn relaas over zijn filmaanbod en de opbrengst ervan, meent verzoeker dat verweerder één en ander verkeerd heeft opgevat en wenst hij dit te verduidelijken. Hij beweert dat bij mannen de sportwedstrijden in de namiddag het populairst waren en de meeste inkomsten genereerden wanneer ze tot het aanbod behoorden, terwijl de vrouwen en kinderen naar de Indische films keken die na 19u werden vertoond. Op vraag van zijn vaste klanten bleef verzoeker na middernacht en met de nodige maatregelen pornografische en erotische films vertonen.

Verzoeker merkt verder op dat verweerder hem niet gevraagd heeft waar zijn vader het geld vandaan haalde om hem en zijn gezin gedurende de sluiting van de cinema te onderhouden, maar dat hij alleen werd gevraagd naar de periode van gevangenschap, terwijl hij tijdens voormelde periode nog genoeg middelen had. Hij betwist verder de bewering van verweerder als zou zijn vader hem en zijn gezin hebben onderhouden. Verzoeker herhaalt dat hij zijn cinema mits “geheimhoudingsmaatregelen” verder openhield en wijst erop dat Al-Shabaab hem bij hun telefonische bedreiging niet heeft gezegd dat hij zijn cinema diende te sluiten, maar dat hun bedreiging in zijn geval algemener van aard was.

Verzoeker stelt verder dat de data van feiten die hij aanhaalt kloppen en stelt dat verweerder onterecht aanhaalt dat de dood van zijn vader in een andere context wordt geplaatst. Hij stipt aan dat zijn verklaringen bij de vragenlijst overeenstemmen met zijn verklaringen afgelegd bij zijn gehoor door verweerder, namelijk dat hijzelf gewond raakte bij een aanval op zijn cinema op 21 juli en zijn vader werd gedood bij een aanval op zijn huis op 22 juli. Wat zijn concrete stappen om ander werk te zoeken betreft, wijst verzoeker erop dat hij wel een concreet plan had en reeds een vriend had gecontacteerd om diens mixmachines over te kopen en daarmee vruchtensappen te gaan verkopen op de markt van Bakara.

Waar verweerder zijn beschrijving van zijn gevangenschap niet overtuigend en doorleefd noemt en meent dat hij tekort is geschoten in zijn medewerkingsplicht, antwoordt verzoeker dat hij niet meer omtrent zijn gevangenschap kon verklaren, terwijl hij tijdens het gehoor onvoldoende tijd kreeg om alles te vertellen en het hem niet duidelijk was wanneer hij zijn vrij relaas kon doen.

Verzoeker stelt nog dat verweerder terdege rekening moet houden met het medisch attest waarin een Belgische arts heeft aangegeven dat verzoekers littekens compatibel zijn met zijn verklaringen.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, wijst verzoeker erop dat deze kan worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld in het conflict in het land van herkomst zo hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die naar het betrokken gebied terugkeert louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoeker, wiens afkomst uit Mogadishu niet wordt betwist, meent dat hij in dit geval is. Hij stipt aan dat verweerder wel beweert zich te hebben gebaseerd op de COI-Focus van 19 februari 2016, maar dat hij zich heeft beperkt tot een standaardmotivering zonder afdoende onderzoek te doen naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. Verzoeker stelt dat Al-Shabaab naarmate ze meer terrein verliezen, overgaat tot steeds gruwelijker aanvallen en haalt de aanslagen in het Westgate winkelcentrum te Kenia aan evenals de recente aanslag op Lido Beach in Mogadishu, terwijl verweerder verwijst naar voetballende jongens op dit strand als voorbeeld van het zorgeloze leven daar. Hij meent dat de slachtoffers niet alleen politiek getint zijn en wijst erop dat hij handelaar is en omwille van zijn contact met de overheid werd bedreigd en aangevallen. Verzoeker stipt aan dat verweerder erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex is en voegt daaraan toe dat het geweld vooral willekeurig is. Hij verzoekt de Raad dan ook om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, of ondergeschikt de beslissing te vernietigen aangezien zij niet is gebaseerd op grondig onderzoek.

2.2. Documenten

Verweerder legt op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet de COI focus “Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu van 6 september 2016” neer.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de “technische” weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving:

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ierland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Zoals verzoeker terecht opsomt, hecht verweerder geen geloof aan zijn vluchtrelaas en dit samengevat omdat de geheimhoudingsmaatregelen volgens verweerder onwaarschijnlijkheden bevat, het relaas aangaande de winst van het filmaanbod ongerijmdheden zou bevatten, verzoeker onvoldoende stappen zou gezet hebben om nieuw werk te vinden na de tweede arrestatie, het relaas aangaande zijn gevangenschap ondoorleefd zou zijn, de verklaringen omtrent de dood van zijn vader niet zouden kloppen, het medisch attest geen uitsluitsel kan geven over de omstandigheden waarin de letsels zijn opgelopen en verzoeker afkomstig van Mogadishu geen nood zou hebben aan de subsidiaire beschermingsstatus. Verweerder merkte eveneens op dat verzoeker niet afdoende zou verklaard hebben waarom hij de pornografische films niet uit zijn aanbod kon schrappen om toch zijn job te kunnen behouden.

De Raad stelt inderdaad vast dat verweerder niet betwijfelt dat verzoeker een cinema uitbaatte in Mogadishu. Gezien de spontane en doorleefde verklaringen in het gehoorverslag meent de Raad eveneens dat redelijkerwijs niet kan betwijfeld worden dat verzoeker een bioscoop had. Er wordt evenmin betwist dat verzoeker afkomstig is uit Mogadishu. Echter, waar verzoeker stelt dat niet is betwist dat wie in contact komt met overheidspersoneel automatisch in een onveilige situatie terecht komt, weze aangestipt dat verzoeker geenszins heeft verklaard dat hij beroepsmatig of op een andere manier in contact kwam met overheidspersoneel, zodat verzoeker deze stelling *in casu* niet dienstig kan opwerpen nu dit feitelijke grondslag mist. De Raad onderschrijft echter verschillende bedenkingen over de problemen die uit verzoekers beroepsactiviteit zouden zijn voortgevloeid. Nadat verzoeker een eerste maal werd gearresteerd en een maand werd vastgehouden omwille van zijn cinema, zou hij na zijn vrijlating en na een relatief korte tijd zijn cinema opnieuw geopend hebben waarbij hij zou getracht hebben de heropening geheim te houden. De Raad deelt de bedenkingen van verweerder bij die maatregelen nu verzoeker enkel het geluid drastisch zou verminderd hebben en de boxen die buiten stonden naar binnen zou gericht hebben in plaats van naar buiten. Waar verzoeker thans in het verzoekschrift stelt nog bijkomende maatregelen genomen te hebben, zoals het feit dat men diende aan te kloppen om binnen te geraken en hij geen nieuwe klanten meer aanvaardde, vindt dit geen steun in

zijn verklaringen bij verweerder. Hoe dan ook ontkent verzoeker in diens verzoekschrift niet dat hij zijn externe boxen niet heeft weggenomen maar enkel naar binnen heeft gedraaid. Bij dergelijke beperkte maatregelen kan de Raad verzoeker niet volgen waar hij stelt "terecht verrast" geweest te zijn toen de overheid opnieuw erachter kwam dat zijn zaak opnieuw operationeel was. Verweerder werpt terecht op dat de initiële klacht bovendien kwam van mensen van verzoekers wijk en moskee, zodat bij een dergelijke nabijheid van zij die de klacht indienden verdergaande maatregelen voor de hand lagen, als verzoeker werkelijk de heropening geheim zou hebben willen houden. Verder heeft verzoeker zich inderdaad tegengesproken aangaande het segment binnen zijn filmaanbod waarmee hij het meest verdiende, de seksfilms of de sportwedstrijden en verklaarde hij duidelijk dat men geen probleem had met het feit dat verzoeker Bollywoodfilms draaide of sportwedstrijden vertoonde, maar dat het probleem lag in de seksfilms en pornografische films. Met verweerder is de Raad van mening dat verzoeker geen afdoende antwoord heeft gegeven op de vraag waarom hij het aanbod van de pornografische of erotische films niet kon schrappen uit zijn aanbod teneinde problemen te vermijden en zijn job te kunnen voortzetten. Verzoeker gaat niet in op dit motief uit de bestreden beslissing. Verweerder heeft eveneens terecht aangestipt dat nu verzoeker als vader van vier kinderen ongeveer twee maanden zou vastgehouden geweest zijn, het merkwaardig is dat zijn werkloze vader voor het onderhoud van het gezin kon instaan. In het verzoekschrift betwist verzoeker dat zijn vader zou ingestaan hebben voor het onderhoud van zijn gezin en stelt hij dat verweerder niet zou gevraagd hebben waar zijn vader het geld vandaan heeft gehaald om verzoeker en zijn gezin te kunnen onderhouden tijdens de periode van sluiting van de cinema. Dit druist in tegen de verklaringen in het gehoorverslag. Zo leest de Raad: *"De periode dat u in de gevangenis zat en dat uw cinema gesloten was, is bijna twee maand. Hoe hebt u dan uw gezin onderhouden?" "Via vader. Mijn vader had ook geen werk op dat moment maar hoe (sic) hij dat geld vandaan haalde weet ik niet, maar mijn vader hielp ons." "Hebt u dat niet gevraagd hoe hij in staat was uw gezin te onderhouden?" "Het is bij ons niet gebruikelijk om vragen te stellen als je geholpen wordt, vooral tegenover een oudere. Ik schaamde me daarvoor dat mijn vader me op deze manier hielp."* De verklaringen in het verzoekschrift creëren bijgevolg een nieuwe tegenstrijdigheid met de verklaringen bij verweerder en ondergraven de geloofwaardigheid van de vasthoudingen als gevolg van zijn beroepsactiviteit. Wat betreft het tijdstip van het overlijden van de vader van verzoeker, waarbij zijn vader zou vermoord zijn in de plaats van verzoeker, blijkt inderdaad dat verzoeker bij verweerder heeft verklaard dat dit gebeurde de dag nadat zijn cinema werd aangevallen met een handgranaat (zijnde 22 juli 2014), terwijl hij bij het invullen van de "vragenlijst" bij de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar heeft verklaard dat dit op 22 juli 2014 heeft plaats gevonden (vraag 5) maar in de "verklaring" voor de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer verklaarde dat zijn vader werd vermoord op 28 juli 2014 (vraag 13). Ook al meent de Raad dat er geen overdreven gewicht mag toegekend worden aan de weergave van data bij de beoordeling van geloofwaardigheid, kan *in casu* wel verwacht worden dat verzoeker weet of zijn vader een dag, dan wel zeven dagen na de aanslag op zijn bioscoop werd vermoord.

Wat betreft het medisch document dat verzoeker heeft voorgelegd, waarin enerzijds op gedetailleerde wijze de verschillende littekens worden beschreven en anderzijds de arts ook stelt dat de littekens overeenkomen met het verhaal van verzoeker, namelijk dat er een bominslag is geweest aan zijn linkerzijde of dat hij zich bij het vluchten heeft gekwetst aan prikkeldraad, moet hieraan inderdaad een passend gewicht worden toegekend. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak zich reeds herhaaldelijk uit over de waarde van medische stukken in het asielrecht (o.m. EHRM (GK), 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C./Zweden, § 55, EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M./Frankrijk, § 39-41 en EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/11, K.K./Frankrijk) en stelt hieromtrent ondermeer in zijn arrest I. t. Zweden van 5 september 2013, nr. 61204/09 in § 62 dat behalve in situaties van verwijderingen naar landen waar de algemene situatie zo ernstig is dat de terugkeer van om het even welke geweigerde asielzoeker aanleiding geeft tot een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM, het Hof aanneemt dat de Staat, om de twijfel op hernieuwde foltering of een mensonwaardige behandeling weg te nemen, de mogelijkheid moet hebben om de asielzoekers individuele situatie te beoordelen. Dit kan onmogelijk gemaakt worden indien er geen bewijs is van de identiteit van de asielzoeker of wanneer de verklaringen ter ondersteuning van de asielaanvraag aanleiding geven tot twijfels over de geloofwaardigheid. In principe is het vaste rechtspraak van het Hof dat het aan de persoon die verwijderd wordt, toekomt om voldoende bewijs voor te leggen om aan te nemen dat hij in geval van uitvoering van de verwijderingsmaatregel een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM loopt. Als dergelijk bewijs voorligt, komt het aan de overheid toe om twijfel dienaangaande te weerleggen.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, toch kan *mutatis mutandis* hieruit afgeleid worden dat een medisch bewijs enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast

indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan aangenomen worden dat een terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

In casu werd echter om de voormelde redenen niet aangenomen dat het relaas van verzoeker in voldoende mate geloofwaardig is, bijgevolg kan om die reden niet verwacht worden dat het aan verweerder toekomt aan te tonen dat verzoeker niet opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn littekens. Ten overvloede merkt de Raad op dat er van verzoeker evenmin een afdoende verklaring voorlag waarom hij in geval van terugkeer en het hernemen van zijn werk als bioscoopeigenaar, niet kan afzien van het segment van de erotische of pornografische films binnen zijn aanbod teneinde problemen te vermijden en zijn werk verder te zetten op basis van het overige aanbod, die volgens zijn verklaringen ook voldoende geld opbrachten en waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat die overige films en sportwedstrijden hem geen problemen opleverden.

De Raad is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus, die gestoeld is op de voormelde motieven die steun vinden in het administratief dossier, in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Een kennelijk onredelijke verhouding tussen de motieven en het dispositief kan niet worden vastgesteld. De weerhouden motieven steunen evenmin op een incorrecte feitenvinding. Verzoeker kon niet aannemelijk maken een gegronde vrees te hebben voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Nu verzoeker zijn relaas aangaande de individuele problemen en bedreigingen niet aannemelijk heeft kunnen maken als gevolg van zijn activiteiten als bioscoopeigenaar, kan hij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn persoonlijk relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het onderzoek naar de geweldsituatie in Mogadishu en de vraag of de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven of de persoon van een burger, heeft verweerder zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota op geactualiseerde wijze uitgebreid gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de veiligheidssituatie wel problematisch en ernstig is doch niet dermate dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat verzoeker door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft daarbij in zijn COI focus rekening gehouden met het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, de intensiteit van de incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin het geweld de burgers dwingt om hun land te verlaten, of hun regio van herkomst te verlaten. Samenvattend blijkt dat verweerder erkent dat de situatie volatiel blijft, maar heeft vastgesteld dat het geweld in Mogadishu

enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen die in hoofdzaak gericht zijn tegen hotels en overheidsgebouwen of overheidsinstellingen en anderzijds de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of internationale instellingen. Verweerder acht het geweld bijgevolg niet langer dermate willekeurig dat het kan beschouwd worden als een situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Met verwijzing naar de UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia van mei 2016, stelt verweerder terecht vast dat UNHCR niet adviseert om aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Waar verzoeker wijst op het feit dat de burgerslachtoffers niet onderschat mogen worden en verwijst naar bijvoorbeeld de aanslag op Lido Beach kan hij gevolgd worden maar blijkt uit de COI-focus dat zelfs de bronnen die zeggen dat Al-Shabaab thans meer burgers viseert, eigenlijk doelen op aanslagen gericht op hotels en restaurants, waarvan verweerder stelt - met verwijzing naar een arrest van de Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk van 10 september 2014 - dat men redelijkerwijs van een gewone burger mag verwachten dat hij die zones en instellingen vermijdt die als doelwit door de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Human Rights Watch die in de COI focus wordt aangehaald, spreekt ook van het viseren van burgers, maar preciseert daarbij dat het om journalisten, clanoudsten, geestelijken, parlementsleden en overheidsfunctionarissen gaat. Dit zijn groepen die specifiek worden geviseerd door Al-Shabaab, maar verzoeker behoort niet tot die risicogroepen. Verzoeker poneert wel in het verzoekschrift dat hij werd bedreigd en aangevallen omwille van zijn contact met de overheid, doch dit blijkt uit geen enkele verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken of verweerder.

Uit de voormelde UNHCR position paper van mei 2016, blijkt dat UNHCR vrijwillige terugkeer ondersteunt naar Somalië van naburige landen of landen uit de regio. Ook al stelt UNHCR dat het feit dat de organisatie vrijwillige terugkeer en re-integratie ondersteunt niet mag gezien worden als een beoordeling van UNHCR van de veiligheidssituatie voor individuen die een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend, toch meent de Raad dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat UNHCR actief zou meewerken aan vrijwillige terugkeer onder meer naar Mogadishu indien moet aangenomen worden dat in die stad de geweldssituatie dermate ernstig is dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad hecht hierbij ook belang aan het argument van verweerder, dat steun vindt in de COI-focus, dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs naar Mogadishu voor een financiële injectie heeft gezorgd met een heropleving van het economisch leven tot gevolg. Dit manifesteert zich niet alleen in een verhoging van werkgelegenheid en talrijke handelszaken, maar ook in de beschikbaarheid van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, huisvuilophaling, brandweer en elektriciteit.

Waar verzoeker nog stelt dat verweerder over het hoofd ziet dat hoe meer druk er komt te staan op Al-Shabaab, nu zij terrein verliest ten aanzien van de Somalische overheid, hoe gruwelijker haar aanvallen zijn, legt hij niets voor ter ondersteuning van deze stelling. Verzoeker acht het een fabel dat de slachtoffers voornamelijk politiek getint zijn, maar voegt wederom geen informatie toe om zijn standpunt te illustreren. Uit de info van verweerder blijkt evenmin dat de slachtoffers "politiek getint zijn" in de strikte betekenis van het woord, maar wel dat Al-Shabaab ofwel zijn aanslagen richt op specifieke profielen zoals journalisten, clanoudsten, geestelijken, parlementsleden en overheidsfunctionarissen, ofwel op restaurants, hotels en overheidsgebouwen. De bedenking van verzoeker dat verweerder geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu was op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift terecht, maar ondertussen heeft verweerder op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een update van de COI focus overgemaakt van 6 september 2016. Verzoeker had de gelegenheid andersluidende informatie voor te leggen, doch heeft dit nagelaten.

De Raad concludeert dan ook dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn regio van herkomst een ernstige bedreiging voor zijn leven bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoek tot vernietiging

Zoals *supra* reeds gesteld kan de Raad enkel tot een vernietiging overgaan hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad heeft echter geen substantiële onregelmatigheid vastgesteld en kan op basis van de elementen uit het administratief dossier komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting negen december tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES